

CRISTIAN TUDOR

NEGATROM

Editura Berg
2020

Toate drepturile de reproducere, integral sau parțial, prin orice mijloace, inclusiv stocarea neautorizată în sisteme de căutare sunt rezervate. Reproducerea se poate face doar cu acordul scris al editurii, cu excepția unor scurte pasaje care pot constitui obiectul recenziilor și prezentărilor.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TUDOR, CRISTIAN

Negatrom / Cristian Tudor. - București : Berg, 2020
ISBN 978-606-9036-63-1

821.135.1

www.edituraberg.ro
e-mail: redactia@edituraberg.ro

CAPITOLUL 1

15 octombrie 2044. Ora 6:15 minute.

Fugind pe coridorul sinistru din visul său, Jacob simțea că are picioarele legate. Luminile de pe tavan îi arătau direcția spre poartă. Însălmântat, și cu bătăile inimii la maxim, Jacob privea în toate părțile, căutând un loc să se ascundă, chiar dacă știa că nu are unde. Aerul cețos din coridor îi îngreuna respirația și tușea din când în când. Pe alocuri, pereții erau spoțiți cu un lichid albastru. *Ce mama naibii o fi?* se întreba Jacob de fiecare dată când privea pereții pătați.

În timp ce alerga, din când în când își arunca privirea înapoi. Era urmărit de aceeași creatură extraterestră, cu corpul negru și lucios, de două ori mai mare decât cel al unui om, botul teșit și urechile mici. Jacob o privea cutremurat de fiecare dată. Ochii mari, negri și lucioși ai bestiei îi urmăreau fiecare pas. Jacob reușea chiar să-și vadă chipul în ochii bestiei, un chip care nu arăta deloc bine.

După alte câteva clipe de alergat prin coridorul atât de familiar, văzu din nou poarta mare și argintie, care parcă-i spunea: *deschide-mă!* Când se apropie de aceasta, semnul straniu din centrul porții, cu trei cercuri concentrice străbătute de o linie verticală, pe mijloc, începu să lumineze. *Dacă aș ști ce înseamnă acest semn, poate aș reuși să ies,*

își spusese el, în timp ce înainta spre poartă. Bestia era din ce în ce mai aproape...

Lângă semn mai erau două cercuri, unul în stânga, iar altul în dreapta. *Dacă aș reuși să grupez cele două cercuri cu cel din mijloc, poate s-ar întâmpla ceva*, se gândi Jacob disperat, privindu-le. Odată ajuns în fața porții, începu s-o împingă, dar fără succes, căci poarta era blocată și, la fel ca de fiecare dată, nici măcar nu se clintea. De frică, Jacob privi încă o dată înapoi; creatura era tot mai aproape de el.

Îi reveni în minte durerea teribilă pe care o îndurase când creatura se năpustise asupra lui. *Trebuie să fac ceva, acum ori niciodată*, își spusese el cu hotărâre.

În scurtul timp pe care îl avu la dispoziție, Jacob privi încă o dată cu atenție semnul luminos. Puțin confuz, uitase de cele două cercuri din părțile laterale ale semnelui central. *Poate acum este momentul să inventez ceva*. Cu palma dreaptă atinse unul dintre cercuri, dar nu se întâmplă nimic, nici de această dată. Disperat, atinse și celălalt cerc cu palma stângă, dar poarta continua să rămână închisă. Cu ambele palme peste cercuri, Jacob încercă să le unească cu celelalte trei. Reuși să miște cercurile, iar adrenalina crescuse la maxim. Bestia era la doi pași de el.

În momentul în care reuși să unească cercurile laterale cu celelalte trei din mijloc, se auzi un declic, iar Jacob începu să sperie că de această dată se va întâmpla ceva. Întoarse capul și văzu că bestia era pe cale să-l atace; blazat, închise ochii și se pregăti să fie agresat din nou, știind că era deja prea târziu și că acum nu mai putea face absolut nimic.

Înainte, când începuse să aibă aceste contacte cu bestia, încercase să se mai apere, dar cum să te aperi când ești înțepenit, exact ca atunci când ești legat la mâini și picioare?

O clipă mai târziu, avu o senzație stranie, de care nu mai avusese parte până acum, de parcă stomacul i-ar fi ieșit pe gură. Pe moment, Jacob nu-și dădu seama că de această dată era altfel și că nu mai simțea, ca de obicei, durerea aceea teribilă, așa că rămase cu ochii închiși.

Câteva minute mai târziu, decise să deschidă ochii. Se aștepta să fie în patul lui, lângă Alisa, așa cum se întâmpla de fiecare dată după coșmar. *Unde este bestia? Oare am un alt coșmar acum?* se gândi el confuz, în timp ce privea milioanele de stele. Era afară, undeva în spațiu. Privi de jur împrejur, spre milioanele de stele; constată că se simte bine și continuă să privească cerul înstelat. Plutind în aer, ridică privirile și văzu cum se îndepărta de acea navă spațială, de coșmarul care-i crease numai probleme în ultimul timp.

În timp ce era alergat de acea creatură extraterestră, Jacob nu știa cu exactitate unde se afla, dacă era într-un spital sau chiar în cine știe în ce ospiciu. Credea totuși că se afla pe o navă spațială, dar nu avea certitudinea. *Oare am scăpat de coșmar?* se întrebă Jacob. *Oare chiar ar fi trebuit să deschid poarta aia blestemată?*

O clipă mai târziu, când fu convins că luase sfârșit coșmarul, începu să chiuie cât îl ținură plămânii, privind spre stele. De data aceasta, chiar se simțea în siguranță, era liniștit, nu-i mai era frică... Pentru prima dată după treizeci de zile, avusese un vis frumos, plutind prin spațiu, printre milioanele de stele, reușind să scape de creatură și de navă. Dar în timp ce se pierduse cu gândul printre stele, auzi o voce:

– Jacob! Jacob! Trezește-te!

Cu greu, deschise ochii și o văzu pe logodnica sa, Alisa, cum dormea. Exact cum anticipase în vis. Dormea. Era în apartamentul său, în dormitor. Cu zâmbetul pe buze, realizează că de data aceasta coșmarul se terminase definitiv

și că în sfârșit reușise să deschidă acea poartă blestemată. Câteva minute mai târziu sună alarma ceasului, iar gândurile lui fugiră în toate direcțiile. În dreapta sa, pe nop-tieră, avea ceasul electronic care-l trezea de fiecare dată din coșmar. Jacob îl numise „ceasul clopoțel” deoarece îl scăpa de fiecare dată de coșmar, exact ca în vechiul film *Salvați de clopoțel*. Era ora 6.15 minute. *Oare chiar a luat sfârșit coșmarul? Acesta era scopul, să deschid poarta?* se mai întrebă încă o dată, cu un zâmbet larg pe față.

Se ridică în capul oaselor și își aruncă privirea spre Alisa, care dormea atât de bine, de parcă nu se întâmplase nimic. Copleșit de coșmarurile pe care le avusese timp de treizeci de zile, Jacob se mai întinse încă o dată în pat și începu să privească spre tavanul alb al dormitorului. *În sfârșit, revin la viață, la o viață normală.*

Peste doar câteva ore avea o întâlnire foarte importantă cu prietenul său din copilărie, Roby, așa că Jacob decise să se ridice din pat. Era pregătit ca, în câteva momente, să simtă din nou gustul cafelei cu lapte și al marmeladei cu margarină, pe care le savura în fiecare dimineață înainte de a pleca la muncă. Porni televizorul din bucătărie și își turnă cafeaua în cană.

Chiar dacă fusese o perioadă dificilă din toate punctele de vedere, Jacob nu uitase că azi era o zi specială pentru el și logodnica lui. Planificaseră să cineze cu părinții Alisei, prilej cu care intenționau să anunțe data căsătoriei, atât de așteptată de toată lumea.

În timp ce își bea cafeaua, un documentar de pe *Discovery* îi atrase atenția. Vorbea despre existențe extraterestre, despre experimentele criminale realizate pe oameni, despre unele dintre cele mai cutremurătoare secrete ale celor care

conduc, din univers, întreaga lume. Câteva dintre aceste cazuri ajunseseră să fie publicate în presă.

Dacă punem cap la cap aceste experimente, ar trebui să ne cutremurăm pur și simplu de ceea ce au putut să facă unii așa-ziși oameni de știință, sub pretextul realizării unor cercetări medicale în folosul omenirii. Sunt mai multe întrebări pe care ar trebui să ni le punem cu privire la aceste experimente inumane, pline de cruzime: ce anume s-a făcut, de fapt? De ce au fost realizate pe oameni aceste experimente? Cum a fost posibil acest lucru, cine a făcut aceste experimente, cine?

Jacob, sătul de toate acestea, încercă să nu se mai gândească și aproape că se forță să își îndrepte toată atenția spre ceașca cu cafea, pe care o duse foarte lent spre gură. Aroma cafelei îi aducea aminte că revenise la viața obișnuită.

După câteva clipe, vocea Alisei îl luă prin surprindere:

– Bună dimineața, Jacob, te simți mai bine azi? De foarte mult timp nu te-am mai văzut la micul dejun, ce se întâmplă cu tine?!

– Bună dimineața, iubire, da, cred că mă simt mai bine. De data aceasta visul a fost diferit. Când mă întorc de la Roby o să-ți povestesc totul, cu lux de amănunte.

– Ok, dar înainte să pleci adu-ți aminte că...

– Medalionul! o întrerupse Jacob.

– Exact, medalionul! răspunse ea.

Cu ceva timp în urmă, înainte ca Jacob să înceapă să aibă coșmaruri, în timp ce se aflau în Insulele Canare, Alisa îi făcuse cadou un medalion auriu, în formă de inimă. În interior, în partea stângă era o fotografie de-a ei, făcută tot de Jacob, care-i plăcea foarte mult, iar în partea dreaptă era scris „ține-mă tot timpul închisă în inima ta”.

În ciuda faptului că-i era foarte drag, Jacob se simțea jenat, deoarece îl uita de fiecare dată peste tot.

– Ți-aduci aminte ce ți-am zis: o dată și-o dată, o să ai nevoie de el.

– De medalion, sau de noroc? glumi Jacob.

– De data aceasta, visul tău a fost chiar diferit... se vede, citesc asta pe fața ta...de mult nu ai mai avut chef de glume. Dar să lăsăm glumele deoparte, știi că eu cred în lucrurile astea, nu? Trebuie să-l iei mereu cu tine, insistă Alisa.

Comportamentul Alisei îl surprindea de fiecare dată pe Jacob, deoarece era exagerat de superstițioasă.

Într-o seară, pe când se îndreptau spre locuința unor prieteni, o pisică neagră le tăiașe calea. Și din acel moment, Alisa nu mai avusese stare, până când nu au ocolit câteva străzi. Era ca un copil de grădiniță când vedea o jucărie în vitrină: până nu i-o cumpărai, nu-ți dădea pace.

– Nu-ți face griji, iubito, de azi înainte încerc să nu-l mai uit, îți promit.

– Să fiu sinceră, îmi fac multe griji pentru coșmarurile tale, decât pentru medalion, chiar dacă azi-noapte nu te-am mai auzit urlând.

– Urlând?! Știu că mă foiesc dintr-o parte într-alta, bolborosesc în somn, poate și țip puțin, dar să urlu, nu cred. Exagerezi, nu crezi? glumi Jacob, chiar dacă știa că logodnica lui avea dreptate; urla în somn, aproape de fiecare dată.

În timp ce își bea ultimele înghițituri din cafea, îi revenea în minte coșmarurile sale. Nu-și putea lua gândul de la ele, dar avu o scurtă discuție cu el însuși și decise să nu se mai gândească deloc la ele.

– Ha, ha, ha! Să fiu sinceră, dai semne de vindecare. De mult timp nu te-am mai văzut cu moralul așa de ridicat. Nici măcar nu mi-ai mai zâmbit în ultima vreme, spuse Alisa.

Lăsă ceașca de cafea pe masă și își cuprinse în brațe logodnicul. O îmbrățișare caldă și plină de iubire, pe care Jacob o primi cu toată ființa lui.

– Alisa, ți-aduci aminte visele mele? Știi ce visam? Întrebă el îngândurat.

– Sigur că-mi aduc aminte, oare cum aș putea uita? Și știi chiar ce visai.

– Tu, că ești superstițioasă, te-ai gândit vreodată că visele mele s-ar putea adevăra? Întrebă Jacob pe un ton serios.

– Nu mă face să râd, Jacob. Știu că multe vise ți s-au adevărat, dar acesta e prea ireal, e ieșit din comun, n-are nici o legătură cu realitatea. Dacă îmi aduc bine aminte, ai visat numai extraterestri și nave spațiale, corect? gesticulă ea.

– Cam așa ceva, răspunse el gânditor.

În copilărie, Jacob obișnuia să-i povestească mamei sale tot ce visa. Câteva chiar s-au adevărat. Într-unul dintre ele era și Roby, prietenul lui de-o viață. Se făcea că era aniversarea zilei de naștere a lui Jacob și se afla, împreună cu familia și prietenii lui, în grădina casei sale. Adulții stăteau la masă și discutau lucruri nu foarte interesante pentru cei tineri. Colegii lui Jacob fiind tineri și cu chef de distracție, dansau sau glumeau între ei. Unii dintre ei săreau în piscină. Tatăl lui Jacob stătea cam la doi metri de zona în care aterizau stropii de apă, nu foarte încântat, dar fiind aniversarea fiului lui, făcuse o excepție, permițându-le băieților să facă tot ce le trecea prin cap.

Privind spre invitați, Jacob își dăduse seama că lipsea cineva, o persoană importantă... dar nu știa cine, așa că stătea îngândurat.

Roby, își spusese el, după câteva clipe. Îl observă într-un final în mijlocul străzii, în mașina sa decapotabilă, de culoare roșie, ud learcă. Jacob se apropiase de el și îl întrebase:

– Roby, dacă vezi că plouă, de ce nu ridici copertina? Ești ud learcă.

Roby nu zicea nimic, continua să rămână mut. După câteva clipe, Jacob își dăduse seama ca nu ploua, cerul era înstelat, iar luna lumina atât de puternic de părea zi. Se apropiase mai mult de Roby; acesta stătea cu capul pe volan. Când încercase să îl atingă, Roby începuse să se agite, iar din gură îi ieșise apă. Jacob încremenise. De frică, fugise repede să ceară ajutor.

– Tată, ajută-l pe Roby că se îneacă. Fă ceva, te rog!

După puțin timp, simțise mâna mamei sale, atingându-i obrazul.

– Liniștește-te, puiule, a fost doar un vis, îi spusese mama sa, obișnuită cu visele fiului său.

După ce i-a povestit visul, mama sa s-a ridicat imediat de pe patul fiului și a pus mâna imediat pe telefon să sune familia lui Roby, pentru a se asigura că totul este în regulă cu fiul lor. După câteva clipe, s-a întors în cameră. Jacob aștepta noutăți, ținându-și respirația. Într-adevăr, visul lui Jacob se adeverise. Roby căzuse cu mașina în apă, de pe un pod.

Câteva zile mai târziu, după ce Roby a părăsit spitalul, Jacob i-a relatat visul prietenului său, cu lux de amănunte. După ce a ascultat cu inima la gură povestea prietenului său, în care el era personajul principal, Roby a încremenit de frică. De atunci, îl întreabă când și când pe Jacob dacă mai are vise cu el, cu rugămintea să-i spună tot, deoarece el le crede.

– Ce-ar fi să nu mai vorbim despre asta? Stai liniștit, n-o să vezi tu extraterestri. Și hai să vorbim de lucruri mai importante, având în vedere că te simți mai bine. Cum ar fi cina din seara aceasta, cu părinții mei... sau ai uitat deja? Întrebă Alisa, sigură că logodnicul său uitase, ca de obicei când trebuia să se întâlnească cu părinții Alisei.

– Chiar dacă nu m-am simțit bine în ultimul timp, de cină nu am uitat, să știi. Este foarte importantă pentru noi, răspunse Jacob agasat, deoarece nu era într-o relație bună cu tatăl Alisei.

De fiecare dată când se afla în prezența tatălui Alisei, era neliniștit, nu se simțea în largul său, deoarece tatăl logodnicei lui fusese general în Marina Americană, iar Jacob simțea că nu-i era foarte simpatic. Și trăia cu impresia că și-ar fi dorit ca fiica lui să se căsătorească tot cu un militar de carieră. Tatăl Alisei, datorită faptului că petrecuse mult timp pe câmpul de luptă, avea un caracter foarte puternic și impulsiv. De fiecare dată când vorbea, ceilalți trebuiau să tacă. De multe ori când ținea vreun discurs la masă, se înroșea la față și toate venele din jurul gâtului i se încordau la maxim, de ziceai că sunt pe cale să explodeze. Noroc cu Alisa, căci în astfel de momente, în care îl vedea cum se agită, îl îndemna la calm. Generalul se domolea cu greu, dar apoi devenea o altă persoană, cu care se putea discuta normal. Jacob îi acorda circumstanțe atenuante și în prezența sa se gândea că dacă ar fi lucrat în cadrul armatei, ar fi devenit la fel ca viitorul socru.

Încă de la vârsta de cinci ani, când tatăl său îi făcuse cadou o pușcă de jucărie cu lunetă, cu rază roșie laser, Jacob visase să devină soldat. Când se juca cu pușca nu-i mai trebuia nimic altceva; alerga prin grădină, prin casă, cu arma îndreptată în toate direcțiile.